

Dosarul nr. 2ra-2367/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. G. Grozav)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Minciuna, V. Sîrbu, V. Mihaila)

ÎNCHEIERE

28 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Mariana Pitic
Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Diana Miron,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Diana Miron împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” cu privire la constatarea faptului de discriminare, anularea ordinului de concediere, contestarea refuzului de angajare, restabilirea la locul de muncă, încasarea despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 20 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Diana Miron și a fost menținută hotărârea din 28 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a ț ă :

La data de 03 ianuarie 2018, Diana Miron a depus cerere de chemare în judecată împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” cu privire la constatarea faptului de discriminare, anularea ordinului de concediere, contestarea refuzului de angajare, restabilirea la locul de muncă, încasarea despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că la 07 aprilie 2014 a fost angajată de către ÎS CRIS „Registru” în funcția de jurisconsult al Secției prestări servicii, subdiviziune a Direcției administrare a serviciilor din cadrul Departamentului management proiecte și servicii, fiind încheiat contractul individual de muncă pe durată determinată nr. 7206, cu termen de pînă la 05 august 2016, pe perioada concediului acordat dnei O. Savcenco pentru îngrijirea copilului.

A menționat că pe perioada activității, în legătură cu schimbările ce au intervenit, prin acorduri adiționale la contractul individual de muncă pe durată determinată nr. 7206 au fost efectuate mai multe modificări relevante ale clauzelor contractuale ce se referă la termenul contractului, funcția deținută și condițiile de salarizare.

A afirmat reclamanta că prin acordul adițional nr.7206/2 din 25 iunie 2015, în rezultatul atestării i-a fost stabilit gradul II de calificare. Prin acordul adițional nr. 7206/4 din 30 septembrie 2015 în legătură cu reluarea activității de către O.

Savcenko, a fost transferată în funcția de juriconsult din contul funcției de șef al Secției monitorizare servicii și tarife a Direcției administrare a serviciilor din cadrul Departamentului management proiecte și servicii, temporar pentru perioada concediului de maternitate al dnei L. Lazari, cu majorarea salariului tarifar până la suma de 5 500 lei.

A indicat că prin acordul adițional nr.7206/5 din 05 februarie 2016 a fost modificat termenul contractului individual de muncă pe durată determinată nr. 7206, prelungindu-se perioada acestuia pe timpul aflării dnei L. Comcova (Lazari) în concediul pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani. Prin acordul adițional nr.595/17 din 30 martie 2017 a fost majorat salariul tarifar până la suma de 6 570 lei.

A susținut reclamanta că ulterior în temeiul pct. 1.3 din Hotărârea Guvernului nr. 314 din 22 mai 2017 privind constituirea Agenției Servicii Publice, ÎS CRIS „Registru” s-a reorganizat prin transformare în Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”. Astfel, prin acordul adițional nr. 7206/9 din 23 august 2017 a fost transferată în funcția de șef al Biroului servicii informaționale al Secției administrare contracte a Direcției administrare și dezvoltare servicii publice a Departamentului management servicii publice temporar, până la 29 septembrie 2017, pentru perioada concediului de maternitate al dnei Meleșco Galina. Ulterior, prin acordul suplimentar nr. 7206/10 din 29 septembrie 2017 termenul contractului a fost prelungit până la 12 octombrie 2017.

Luând în considerare că G.Meleșco a plecat în concediul pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, a solicitat prelungirea contractului individual de muncă pe durată determinată nr. 7206 pe această perioadă, însă prin ordinul nr. 383p din 12 octombrie 2017 a fost concediată în temeiul art. 82 lit. f) Codul muncii.

Reclamanta a susținut că după o activitate de muncă de 3,5 ani la acest angajator, în lipsa unei situații de fapt justificative și a unui temei juridic plauzibil, a fost concediată ilegal prin indicarea formală ca temei de concediere a prevederilor art. 82 lit. f) Codul muncii. A considerat că acțiunile angajatorului îndreptate spre emiterea ordinului pretins privind concedierea ei, chiar și dacă s-a procedat la încălcarea expresă a prevederilor art. 8, 10, 47, 55, 55/1 Codul muncii, pot fi motivate și explicate doar prin atitudinea și comportamentul discriminatoriu al factorilor de decizie ai Agenției Servicii Publice față de persoana sa, care tranșant au refuzat prelungirea termenului contractului individual de muncă pe durată determinată nr. 7206 pe perioada concediului acordat dnei G. Meleșco pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, aspect care este ușor deductibil în circumstanțele în care aceste acțiuni ilegale și discriminatorii au avut loc.

A solicitat reclamanta constatarea faptului de discriminare în câmpul muncii la concediere și angajare, prin subminarea egalității de șanse și tratament la concedierea efectuată prin ordinul nr. 383p din 12 octombrie 2017, cât și prin refuzul IP „Agenției Servicii Publice” de acceptare a cererilor reclamantei din 29 septembrie 2017 și 11 octombrie 2017, prin care a solicitat prelungirea termenului contractului individual de muncă pe durată determinată nr. 7206 pe perioada aflării dnei G. Meleșco în concediu pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani; de a recunoaște ca nelegitim refuzul IP „Agenției Servicii Publice” nr. 01/M-227/17 din 10 noiembrie 2017 de a admite cererea reclamantei din 29 septembrie 2017 și 11 octombrie 2017 privind prelungirea termenului contractului individual de muncă pe

perioada aflării dnei G. Meleşco în concediul pentru îngrijirea copilului pînă la vîrsta de 3 ani; de a anula ordinul IP „Agenției Servicii Publice” nr. 383p din 12 octombrie 2017 privind concedierea reclamantei în temeiul art. 82 lit. f) Codul Muncii, cu obligarea pârâtului să efectueze rectificările în acest sens în carnetul de muncă; de a dispune restabilirea sa la muncă în funcția anterior ocupată de șef al Biroului servicii informaționale al Secției administrare contracte a Direcției administrare și dezvoltare servicii publice a Departamentului management servicii publice din cadrul IP „Agenției Servicii Publice”, cu obligarea pârâtului de a prelungi termenul contractului individual de muncă pe perioada concediului acordat dnei G. Meleşco pentru îngrijirea copilului pînă la vîrsta de 3 ani; de a obliga pârâtul să-i repare prejudiciul material cauzat ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, prin achitarea unei despăgubiri pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, începând cu ziua ce succede data concedierii – 13 octombrie 2017 și pînă la emiterea hotărârii judecătorești, într-o mărime nu mai mică de 274,14 lei pentru fiecare zi calendaristică și să-i repare prejudiciul moral prin achitarea unei despăgubiri egale cu cuantumul a trei salarii medii lunare, în mărime de 24 179,22 de lei, de a obliga pârâtul să-i recupereze toate cheltuielile legate de judecarea prezentei cauze.

Prin hotărârea din 28 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea depusă de Miron Diana a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin încheierea din 05 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani a fost corectată omisiunea evidentă din cuprinsul hotărârii din 28 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, și anume: la aliniatul 1 din partea introductivă și aliniatul 1 din partea dispozitivă, înaintate de sintagma „anularea ordinului de concediere” au fost incluse cuvintele „constatarea nediscriminării”.

Prin încheierea din 28 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani a fost respinsă cererea Dianei Miron privind emiterea unei hotărâri suplimentare

La data de 06 martie 2018, Miron Diana a declarat apel, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii primei instanțe, cu dispunerea restituirii cauzei în instanța de fond la etapa medierii judiciare.

Prin decizia din 20 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Diana Miron și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a stabilit că Diana Miron a fost angajată în cadrul ÎS CRIS „Registru” în baza contractului individual de muncă, iar conform pct. 1.1 al contractului, durata contractului, este temporar, adică în perioada concediului pentru îngrijirea copilului dnei O. Savcenco de la 07 aprilie 2014 pînă la 05 august 2016, contractul fiind semnat atât de către angajatorul ÎS CRIS „Registru”, cât și de angajata Miron Diana.

Totodată, instanța de apel a reținut că după reorganizarea ÎS CRIS „Registru” au avut loc reforme și printre salariați, fapt confirmat prin procesul – verbal nr. 5 din 21 august 2017 al ședinței Consiliului Agenției Servicii Publice și anume pct.1.1. s-a decis: „A accepta optimizarea efectivului-limită al statelor de personal al Agenției pînă la numărul de 2970 unități și a abroga efectivul - limită al Agenției, coordonat de Consiliul Agenției prin procesul – verbal nr. 2 din 07 iulie 2017 (3675 unități)”.

Conform pct. 6 din Hotărîrea Guvernului nr. 314 di 22 mai 2017 privind constituirea Agenției Servicii Publice, în care s-a indicat “Disponibilizarea

personalului în legătură cu reorganizarea Întreprinderii de Stat “Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, Întreprinderii de Stat “Camera Înregistrării de Stat”, Întreprinderii de Stat „Cadastru”, autorității administrative din subordinea Ministerului Justiției „Serviciul Stare Civilă” și autorității administrative din subordinea Ministerului Economiei „Camera de Licențiere” se va efectua în conformitate cu Legea nr.158-XVI din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și legislația muncii în vigoare, în cazul imposibilității transferului acestuia”. Corespunzător, având în vedere supraplusul de angajați apăruiți după reorganizare, angajatorul a emis o listă de preavizare a persoanelor angajate pe perioadă nedeterminată, iar la baza se lua vechimea în muncă, dreptul preferențial, perioada nedeterminată, cât și competența profesională.

Conform art. 81 alin.(3) din Codul muncii, contractul individual de muncă încetează în temeiul ordinului (dispoziției, deciziei, hotărârii) angajatorului, care se aduce la cunoștința salariatului, sub semnătură, cel târziu la data eliberării din serviciu, cu excepția cazului în care salariatul nu lucrează pînă în ziua eliberării din serviciu (absență nemotivată de la serviciu, privațiune de libertate etc.). Ordinul (dispoziția, decizia, hotărîrea) angajatorului cu privire la încetarea contractului individual de muncă trebuie să conțină referire la articolul, alineatul, punctul și litera corespunzătoare din lege.

Conform art.82 lit.f) Codul muncii, contractul individual de muncă încetează în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de: expirare a termenului contractului individual de muncă pe durată determinată – de la data prevăzută în contract, cu excepția cazului cînd raporturile de muncă continuă de fapt și nici una dintre părți nu a cerut încetarea lor, precum și a cazului prevăzut la art.83 alin.(3).

Astfel, instanța de apel a concluzionat că în speță contractul individual de muncă a încetat în conformitate cu prevederile art. 82 lit. f) Codul muncii, fapt indicat și în pct. 6.1. lit. a) al contractului semnat de ambele părți.

Totodată, Colegiul civil al instanței de apel a reținut că reclamanta/apelanta în cererea de chemare în judecată a invocat încălcarea de către angajator a prevederilor art. 55¹ din Codul muncii, manifestat prin atitudinea și comportamentul discriminatoriu al factorilor de decizie ai Agenției Servicii Publice față de persoana sa.

Conform art. 55¹ alin.(1) din Codul muncii, nu se admite tratamentul mai puțin favorabil al salariaților angajați pe o durată determinată în raport cu salariații permanenți care prestează o muncă echivalentă la aceeași unitate, dacă un asemenea tratament se bazează exclusiv pe durata raportului de muncă și nu are o justificare obiectivă.

În speță, instanța de apel a stabilit că încetarea contractului individual de muncă a fost impusă prin reorganizarea ÎS CRIS „Registru” cu optimizarea salariaților, fiind impuși de a reduce statele de personal din instituție, iar faptul că în instituție a avut loc reorganizare nu-i poate fi imputat pârâtului faptul că a comis o discriminare.

Corespunzător, în circumstanțele enunțate, Colegiul civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Chșinău a conchis ca întemeiată concluzia primei instanțe cu privire la respingerea pretențiilor din acțiune privind constatarea faptului de discriminare și anularea ordinului de concediere. Subsecvent, în circumstanțele în care au fost respinse pretențiile cu privire la anularea ordinului de concediere,

instanța de apel a reținut ca întemeiate concluziile primei instanțe cu privire la respingerea pretențiilor cu privire la restabilirea la locul de muncă, încasarea despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral.

La data de 24 august 2018 Diana Miron a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea deciziei instanței de apel, hotărârii și încheierilor primei instanțe cu restituirea cauzei spre rejudecare în prima instanță.

În motivarea recursului a invocat că nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece instanța de apel a examinat superficial temeiurile și argumentele cererii de apel depuse, iar asupra unor cerințe ale apelului declarat nu s-a expus, omițând intenționat dezbaterile graverelor carențe și încălcări de ordin juridic, admise de către prima instanță, atât în privința aprecierii temeiului de drept al acțiunii înaintate și aplicării normei de drept materiale, cât și a modului în care au fost sau nu respectate normele procesuale.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul denotă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost emisă la data de 20 iunie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă la dosar lipsesc.

Astfel, recursul, declarat de Diana Miron la data de 24 august 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Diana Miron, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Diana Miron nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea

esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Diana Miron.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Diana Miron se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

Judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru